

Салман Рушди „Земята под нейните нозе“

През 1989 година, в деня на свети Валентин, последния ден от живота ѝ, легендарната певица Вина Апсара се събуди с хлипане от кошмар, в който ѝ се бе присънило човешко жертвоприношение, а жертвата бе самата тя. Голи до кръста мъже, приличащи на актьора Кристофър Плъмър, я бяха сграбчили за китките и глезените. Голото ѝ тяло се извиваше и гърчеше върху излъскания камък с гравирания на повърхността му образ на змията птица Кецалкоатъл. Отворената уста на покритото с перушина влечуго ограждаше тъмна кухня, издълбана в самия камък, и макар нейната уста да се бе разтегнала широко от писъците ѝ, единственият шум, който достигаше до ушите ѝ, бе пукането на фотографските светкавици; но преди да срежат гърлото ѝ, преди алената ѝ кръв да шурне в ужасната чаша, тя се събуди и това стана точно по обяд в град Гуадалахара, Мексико, в чуждо легло, с полумъртъв непознат до себе си – гол метис на 21-22 години, идентифициран в непрекъснатите вестникарски публикации, последвали катастрофата, като Раул Парамо, плейбой и наследник на известния местен строителен магнат, една от чиито корпорации притежаваше този хотел. Тя обилно се потеше и мокрите чаршафи издаваха вонята на безсмислената нищета на нощния сблъсък. Раул Парамо бе изпаднал в несвяст, устните му бяха побелели, а тялото му – галванизирани, и на всеки няколко секунди то се гърчеше в спазми, подобни на гърчовете, в които Вина се бе извивала в съня си. Не след дълго той започна да издава страшни звуци, извиращи дълбоко от гърлото му, сякаш някой го колеше, сякаш кръвта му бликаше през алената усмивка на невидима рана и се изливаше в призрачен бокал. Обзета от паника, Вина скочи от леглото, грабна дрехите си – кожените панталони и бюстието, обсипано със златисти пайети, – които носеше на концерта си предишната нощ. С високомерно отчаяние тя се бе отдала на това момче, два пъти по-младо от нея, беше го избрала случайно измежду тълпящите се зад кулисите поклонници – зализаните безделници ухажори с букетите цветя, промишлените магнати, останките от аристокрацията, подземните наркобарони, кралете на текилата с техните лимузини, шампанско, кокаин и може би дори диаманти, с които се канеха да засипят звездата.

Младежът се мъчеше да ѝ се представи, ласкаеше я и ѝ се подмазваше, ала нито името му, нито размерът на банковата му сметка бяха интересни за нея. Избра го така, както се къса цвете, а сега искаше да закуси със стъблото му; той бе като вечеря, доставена в дома ѝ, която тя държеше да опита; нахвърли му се като изгладнял хищник още щом вратата на тръгващата лимузина се затръшна след тях, преди шофьорът да успее да спусне преградата, призвана да скрива личния живот на пътниците от любопитните очи. После същият този шофьор говореше с благоговение за голото ѝ тяло; а докато вестникарите усърдно го черпеха с текила, той шепнешком им доверяваше колко безкрайно щедра е била голотата на този хищник, какво чудо представлявала самата тя; даваше им да разберат, че макар отдавна да бе прехвърлила четирийсетте, вероятно някой отгоре добре се бе погрижил чудото да бъде съхранено. „Бих направил всичко за такава жена – стенеше шофьорът, – бих я возил с двеста километра в час, само да поиска, бих се блъснал в бетонна стена заради нея, ако тя пожелае да умре.“

Едва когато Вина, полугола и объркана, се появи в коридора на единайсети етаж, където непоисканите от гостите на хотела вестници, оповестяващи с огромни букви новината за френските опити с ядрено оръжие в Тихия океан и политическата нестабилност в южния щат Чиapas, изцапаха босите ѝ нозе с типографска чернилка – едва тогава тя осъзна, че луксозният апартамент, от който набързо бе избягала, бе нейният и че като затръшна вратата му, тя остана навън без ключ. За щастие в този миг на пълна безпомощност тя се озова не пред някого друго, а пред самия Умид

Мърчант, фоторепортер, когото наричаха Рай и както се оказа, бе неин приятел от детството ѝ, което бе прекарала в Бомбай – единственият на хиляди километри оттук „крал на фотокамерата“, който нямаше да се възползва от възможността да я запечати във възхитително и скандално negliже, разстроена до крайност, и още по-лошо – изглеждаща на годините, на които бе в действителност. Тъкмо аз бях единственият лъжец там, който за нищо на света не би откраднал от нея образа на уморената, подгонена Дива, безпомощна, с торбички под очите, с разбъркана и сплъстена коса, боядисана в яркооранжев цвят, клатушкаща се на темето ѝ като качулката на кълвач, с трепереща от смущение прекрасна уста, в чиито ъгли безмилостните години бяха издълбали малки фиорди – тя представляваше архетип на рок богиня, преполовила пътя към безизходицата и скръбта. Бе решила да боядиса косата си в оранжево за настоящото турне, защото ѝ се налагаше на четирийсет и четири години да започне всичко отначало, да стартира соло кариера, без Него. За първи път от много години насам тя се бе озовала сама в живота, без Ормус, и затова нищо чудно, че през по-голямата част от времето си се чувстваше разстроена и извън релси. И самотна.

Трябваше да си го признае. Нямаше значение дали пред публика, или пред самата себе си – такава беше истината: когато той не бе до нея, с когото и да беше тя, все се чувстваше сама.